

TÜRELMES TÜNDÉR

Puha pasztellek. Csillogó jégvirágok. Végtelen, havas, éjszakai táj. Mesék és ruhák **Daubner Anna** legújabb őszi-téli kollekciójában.

◆ A falak fehérek, a tér magas. Jólesik itt megtorpanni, és végigsimítani a fogasokon sorakozó, kedvesen játékos ruhákon. A finom vonalvezetésű, égkék és az oversized, pink kabát nagyon meleg, száz százalék gyapjúból készültek. Könnyen beléjük szeretünk, de elbűvölő a saját printtel megmintázott ruha is. A története, hogy az ördögök csináltak egy furcsa tükröt, amelybe belepillantva csak a rosszat látni. Elkezdtek felvinni az angyaloknak tréfából, ám útközben ezer darabra törött, és széthullottak a világban a szilánkjai.
– A két korábbi téli kollekciómban az őszi darabok voltak hangsúlyosabbak, ezért idén igyekeztem melegebb darabokat is tervezni – magyarázza Anna. – Számomra sokat jelentenek a részletek, a téli elemeket ábrázoló kicsi applikációk. Az illusztrációk és maga a történet is nagyon hideg, kivéve azt a részt, amikor a két főszereplő rózsákat nevel. A virágok rózsaszín és piros színe köszön vissza a kabáton. Anno, amikor anyukám diavetítőn mesélte „A Hókirálynő”-t, az fogott meg benne, hogy nem egy vidám mese, hanem voltak benne egészen hideg, ijesztő részek. Ez az érzés késztetett arra, hogy visszanyúljak hozzá. Egyébként a diplomamunkámat ihlető „Alice Csodaországban” is illeszkedik ebbe a sorba. A kollekciómban vannak mindennapi használatra, irodába, érett nőknek való és gimnazisták által hordható darabok egyaránt. A vásárlóim nagyjából a huszonkettő és harminchat éves kor közötti korosztályból kerülnek ki, és az az érdekes, hogy összeköti őket a művészet szeretete – ha nem is tervezők vagy grafikusok, biztos, hogy a szabadidejükben szívesen mennek kiállításra, galériába. Annát inspirálják az izgalmas történetek, a misztikum. Szívesen idézi fel, hogy szabadjára engedhette a fantáziáját abban a régi, budai házban, ahol főlt. Máig emlékszik a fantasztikus kertre és a romos épület titokzatos lakásaira. A vidéki életet, távol az internettől és technikától

a nemesgulácsi családi nyaralóban tapasztalta meg – felnőve is ott tud kikapcsolódni, kiszakadni a hétköznapokból. Gyerekkorától rajzolt, gyöngyöt fűzött, és sosem kacérkodott igazán más szakma gondolatával. Csak a MOME-ra jelentkezett egyetemre, ahová másodsorra fel is vették. Egyértelmű volt, hogy a textil szakirányra megy. A nagy elődök közül kimondottan kedveli Valentino stílusát és Del Pozo részletgazdag ruháit. Miként kezdődik nála az alkotófolyamat? Beugrik egy téma, egy történet, egy szín, egy forma, és ezután kezdődhet a rajzolás.
– Van egy pont, amikor már látom az irányvonalat, de még nem tartok az igazi tervezésnél és kivitelezésnél. Ekkor kell megtalálnom a kollekció fonalát. Ez a legnehezebb pont. Amint megvan, már érzem az anyagot, a színt, ki tudom válogatni és összerakni őket. A modellezés során gyakran kérem ki a közeli barátaim véleményét. Ekkor muszáj távolabb lépnem, hogy egy külső szemlélő segítsen. A diploma megszerzése után dolgoztam londoni divatházakban, ahol láthattam, hogy kell felépíteni egy márkát, mégis azt gondolom, ez egy folyamatos útkeresés. A saját márká felépítésében az üzleti rész, a PR és a marketing különösen nehéz, de szerencsére Waldron András barátom sokat segít – együtt alakítjuk ki a marketingstratégiát. Nyitunk külföld felé, most viszünk ruhákat egy bécsi pop-up boltba, ott vagyunk Rómában, és több külföldi webshop is érdeklődik munkáink iránt. Három éve októberben jöttem haza Angliából, ekkor indítottam a brandet. Ez alatt az idő alatt rá kellett jönnöm, milyen fontos a türelem. Most kezdem látni, hogy amit a legelejétől szerettem volna, lassan megtörténik, csak ki kell várni. Sokan nem ismerik fel, hogy azért, mert nem jön azonnal, nem azt jelenti, hogy nem fog megtörténni. Csak dolgozni kell érte, és várni. Az igazán nagy boldogság az lesz, amikor az utcán sétálva egyszer szembejön majd velem valaki egy általam tervezett ruhában. ◆

